

Arrest

nr. 311 408 van 14 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 juni 2024.

1.2. Op 17 juli 2024 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 juli 2024 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet -ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerd Palestijns vluchteling en bent u op 31 december 1999 geboren in Gaza. U woonde eerst in Sheikh Riduwan en sinds 2013 in Nasr. U volbracht uw middelbare studies en werkte vanaf 2017 als kapper en UX/UI designer. Sinds 2021, na de coronaperiode, hebt u niet meer gewerkt. U bent op 30 juli 2023 via Egypte uit Gaza vertrokken. Van 31 juli 2023 tot 17 februari 2024 verbleef u in Turkije. Van daaruit reisde u door naar Griekenland. Kort na uw aankomst daar, overleed een vriend van u plots aan een hartaanval. Aangezien u hem kende, werd u door het opvangcentrum verantwoordelijk gesteld voor de afhandeling van diens begrafenis. In Kos, waar u verbleef, was het niet mogelijk hem op islamitische wijze te begraven. Hij diende overgebracht te worden naar Rhodos, waar dit wel mogelijk was. Een deel van het geld hiervoor kreeg u via het opvangcentrum bijeen, voor het overige deel nam u contact op met de familie van uw overleden vriend. U bezorgde het bedrag aan de persoon die de begrafenis verder zou regelen, maar hebt nadien niets meer vernomen in verband met de verdere afhandeling hiervan. Toen u er niet in slaagde de familie van uw vriend diens overlijdensakte en dergelijke te bezorgen, waren ze ervan overtuigd dat u hen probeerde op te lichten. U hebt dan aan een van de familieleden die ter plaatse kwamen uitgelegd hoe alles in zijn werk was gegaan. Door al dit geregeld liep uw asielprocedure vertraging op. U verkreeg op 28 februari 2024 internationale bescherming in Griekenland, maar kreeg uw verblijfskaart pas meerdere weken later in handen. U diende in tussentijd wel al het opvangcentrum waar u verbleef te verlaten. U verbleef dan een achttiental dagen in de bergen van Kos. Daar werden u en enkele anderen die daar verbleven bestolen door een zekere I. A. O.. Nadat jullie hem bedreigd hadden jullie spullen terug te geven, diende hij klacht tegen jullie in bij de politie. Door een taalmisverstand werd u op 4 april 2024 gearresteerd en gedurende vijf dagen opgesloten. U werd bij uw arrestatie door de politie mishandeld. Bij de rechter bleek uw onschuld en u werd zonder veroordeling vrijgelaten. U mocht uw verblijfskaart (ADET) gaan ophalen en reisde door naar Athene. U hebt af en toe gewerkt als seizoenarbeider en tevens als arbeider in de bouw. U verbleef samen met enkele anderen in een huurwoning. U slaagde er echter naar eigen zeggen niet in een AMKA te verkrijgen, waarmee u recht zou hebben op gezondheidszorg en ook makkelijker ander werk zou kunnen vinden. Als u een advocaat 200 euro zou betalen, zou u deze wel hebben kunnen verkrijgen, maar u had het geld hier niet voor. Van zodra u uw reisdocument ontving, reisde u op 21 juni 2024 met behulp van uw broer M.M.S.A.(CG[...]; O.V. [...]) door naar België, waar u diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende in de hoop hier net als uw broer als vluchteling te worden erkend. Wat Gaza betreft vreest u de daar heersende oorlog. In Griekenland lieten de levensomstandigheden te wensen over.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: uw Palestijns paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, uw rijbewijs, uw UNWRA familierecord, uw certificaat van het secundair onderwijs, uw kapperscertificaat, uw UX/UI designer certificaat, uw Griekse verblijfskaart, uw Griekse reisdocument, de Belgische verblijfskaart en reisdocument van uw broer M..

B. Motivering

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, meer bepaald uw eigen verklaringen en de kopieën van uw Griekse verblijfskaart en reisdocument (CGVS p.3, 7, 10) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere

lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve

complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat **artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°** van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts **één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond** oplegt, namelijk dat de verzoekende partij “reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. **In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).**

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. **Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten** [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat **verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.**

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat **het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM** (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat **óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn** om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers **slechts in zeer uitzonderlijke gevallen** toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: “**Country Report: Greece. Update 2023**”, gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2024 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf), het “**Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland**”, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en “**Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights**”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU) bepaalt dat de lidstaten **zo spoedig mogelijk** nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat **begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen** om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat zij zich er intussen doelbewust van hebben ontdaan, of omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat **begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders**. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat **voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen** in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de **rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen**, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart

om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij **niet** aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, **systematisch** zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt **evenmin** dat het voor een dergelijke persoon **onmogelijk** zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat **enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing** in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze **bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid** enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “**dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen** waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97].

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met **onzekere en precare situaties** terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot kosteloze gezondheidszorgen ontzegd zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, **Living In Greece – Access To Healthcare**, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; **Country Report: Greece. Update 2023**, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het **risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene** om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een precaire situatie schetsen waardoor **voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden** bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal **mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen** en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn **bijzondere kwetsbaarheid**, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52).

Bijgevolg zijn uw **individuele situatie – in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland** van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat uit het geheel van de elementen in uw administratief dossier blijkt dat ondanks de slechte levensomstandigheden in Griekenland die u aanhaalt, u er daar uiteindelijk wel in slaagde onderdak te vinden in een huurwoning samen met enkele anderen. U ondernam in Griekenland geen pogingen om de taal te leren, maar was wel degelijk in staat er werk te vinden. U werd daarnaast financieel gesteund door uw broer, hetgeen erop wijst dat u kunt rekenen op uw netwerk. Bovendien is het vreemd dat uw broer u wel meermaals zou hebben kunnen ondersteunen wat betreft uw huur en reiskosten en dan niet in staat zou zijn geweest het bedrag te verschaffen dat u nodig had om een advocaat te raadplegen om uw AMKA in orde te brengen (CGVS p.7-9, 16). U geeft daarenboven aan gezond te zijn en nooit nood te hebben gehad aan specifieke medicatie (CGVS p.10).

Ondanks het feit dat u beweert dat uw asielprocedure vertraging opliep doordat u zich diende te bekommeren over de begrafenis van uw vriend, ontving u reeds een tiental dagen na uw aankomst een positieve beslissing en enkele weken later uw verblijfskaart (ADET). U besloot daarenboven reeds na een periode van enkele maanden en meteen nadat u uw reisdocument verkreeg door te reizen naar België, hetgeen niet getuigt van een oprechte intentie om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (CGVS p.12-13, 15).

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat **verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt** om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat **bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen** zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen **eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat**, en

dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie “buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om.”

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport “the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter’s decision is notified to the applicant also via email” (vrije vertaling: “de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld”) (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, op. cit., p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo’s als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een verlenging van uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u zoals eerder reeds werd aangehaald gedurende uw verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland duidelijk niet geconfronteerd werd met een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. U was in het verleden in staat de juiste procedure te volgen om uw ADET te verkrijgen. Daarenboven blijkt deze nog steeds geldig te zijn. U verklaart deze weliswaar weggegooid te hebben op het vliegtuig naar België (CGVS p.10-11). Dit is slechts een blote bewering van uwentwege. In ieder geval blijkt uit uw verklaringen dat u zelf geen stappen hebt ondernomen om, in het geval u werkelijk uw ADET zou hebben weggegooid, er een nieuwe te verkrijgen van de Griekse autoriteiten. U geeft expliciet aan er geen te willen en weet dan ook niet welke stappen u zou dienen te ondernemen om hiervoor een aanvraag in te dienen (CGVS p.15-16). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken, maar dat dit integendeel het **resultaat is van uw eigen wil en uw persoonlijke keuze**.

Zij eraan herinnerd dat het Europees Hof van Justitie, zoals hoger aangegeven in de relevante rechtspraak, duidelijk oordeelde dat “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, **buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om**, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Uit deze Europese jurisprudentie blijkt zodoende duidelijk dat enkel situaties van zeer verregaande materiële deprivatie die **niet** het gevolg zijn van de eigen wil en persoonlijke keuzes van de verzoeker zich kunnen verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Zulk een standpunt werd overigens ook reeds meermaals bevestigd door uw Raad (in deze zin, zie bijvoorbeeld: RvV 8 april 2022, nr. 271 058, RvV 11 februari 2022, nr. 268 167, RvV 12 mei 2021, nr. 254 471, RvV 25 maart 2021, nr. 251 679).

Aangezien het gebrek aan een (geldige) Griekse verblijfsvergunning en de stappen die u hieromtrent desgevallend dient te ondernemen in casu het logische gevolg is van uw persoonlijke beslissing om Griekenland te verlaten zonder dat u evenwel op overtuigende, individuele wijze aantoont dat u ten overstaan van Griekenland een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest kan doen gelden, kunnen de eventuele moeilijkheden waarmee u in geval van terugkeer naar Griekenland kan worden geconfronteerd, **niet worden beschouwd als “buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om”** en kunnen zij zich derhalve niet verzetten tegen een nietontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het HvJ-EU. Een andere uitlegging zou duidelijk in strijd zijn met de beginselen van de rechtspraak van het HvJ-EU inzake verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door personen die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland onterecht werd opgesloten, waarbij u hardhandig werd aangepakt door de politie nadat een klacht tegen u werd ingediend door de man die u besloten had (CGVS p.14-15), moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

*De door u voorgelegde **documenten**, met name de kopieën van uw Palestijns paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, uw rijbewijs, uw UNWRA familierecord, uw certificaat van het secundair onderwijs, uw kapperscertificaat en uw UX/UI designer certificaat, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten hebben immers slechts betrekking op uw situatie in Gaza. U geniet echter reeds internationale bescherming in Griekenland ten opzichte van hetgeen u in Gaza vreest. [De door u neergelegde kopie van de Belgische verblijfskaart en reisdocument van uw broer M. M. S. A. (CG [..]; O.V. [...]) tonen enkel diens verblijfsstatus in België aan, maar zeggen niets over uw nood aan Internationale bescherming.*

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris belast met Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggeleid naar Gaza."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4, 13, 15 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de verplichting om administratieve handelingen formeel te motiveren, van de artikelen 48/2 tot 48/7, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet en de beginselen van redelijkheid, grondigheid en goed bestuur.

Met betrekking tot de overschrijding van de termijn gesteld in artikel 57/6/1, § 1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat zonder artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, d) van de Vreemdelingenwet te vermelden het CGVS niettemin uitdrukkelijk verklaart dat het voor een versnelde procedure heeft gekozen om de reden die in die bepaling wordt uiteengezet. De beslissing maakt dus duidelijk gebruik van de versnelde procedure bedoeld in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en dus was het CGVS verplicht om binnen de 15 dagen een beslissing te nemen over het beschermingsverzoek. Er zijn evenwel 31 dagen verstreken tussen de indiening van zijn verzoek en de beslissing. Verzoeker betoogt dat deze bepaling geen afwijking voorziet van deze termijn maar ook geen sancties en dat deze termijn in de rechtspraak van de Raad als een termijn van orde wordt beschouwd. Verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 9 december 2021 waarin het Hof had aangegeven dat de niet-naleving van een verplichting die de toegang tot de rechtbanken en goede rechtsbedeling vergemakkelijkt, het ontbreken van een sanctie niet kan rechtvaardigen zelfs indien deze afwezigheid in het decreet zelf is terug te vinden. Verzoeker betoogt dat, gelet op zijn situatie en zijn omgang met zijn raadsman, hij mocht verwachten dat zijn verzoek zou worden behandeld binnen de wettelijk vastgelegde termijn en acht het feit dat de behandelingstermijn zonder reden werd verdubbeld niet in overeenstemming met het beginsel van de redelijkheid. De naleving van deze termijn is gelet op de inherente kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming een belangrijke

procedurele waarborg. Verzoeker meent dat het een substantiële onregelmatigheid betreft die de Raad niet kan verhelpen.

Met betrekking tot het misbruik van de procedure wijst verzoeker erop dat de beslissing slechts op uiterst beknopte, vage en algemene wijze stelt dat het waarschijnlijk is dat de verzoeker een identiteits- of reisdocument heeft vernietigd dat ertoe had kunnen bijdragen zijn nationaliteit of identiteit vast te stellen maar tegelijk ook duidelijk stelt dat verzoeker verschillende officiële documenten heeft overgelegd die bedoeld waren om zowel zijn nationaliteit als zijn identiteit aan te tonen, waaronder zijn Palestijnse identiteitskaart, zijn Palestijnse paspoort, zijn UNRWA-registratiekaart en de Griekse documenten die hem zijn verstrekt. Het is dus volstrekt onredelijk en onbegrijpelijk dat verzoeker ervan beschuldigd wordt dat hij een document, dat het mogelijk zou hebben gemaakt om zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen, heeft vernietigd of weggegooid. Er wordt niet aangegeven op welke wijze verzoeker te kwader trouw heeft gehandeld en verder wordt ook zijn Palestijnse identiteit of afkomst niet betwist. Het CGVS handelt onredelijk door gebruik te maken van een bepaling die in geen geval op hem van toepassing is en aangezien de versnelde procedure niet gerechtvaardigd was, althans niet op die basis en een duidelijke en gedetailleerde uitleg hierover ontbreekt, moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat dit een nieuwe substantiële onregelmatigheid is die de Raad niet kan verhelpen. Verzoeker besluit dat om die redenen de beslissing moet vernietigd worden.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de erkenning van zijn broer als vluchteling. Hij wijst erop dat deze omstandigheid niet volstaat om verzoeker ook als vluchteling te erkennen maar stelt dat dit gegeven de redenering van de commissaris-generaal kon helpen sturen. Tijdens het persoonlijk onderhoud zijn hem hierover geen vragen gesteld en verzoeker wijst erop dat de Raad reeds op die basis heeft geoordeeld dat internationale bescherming moet worden toegekend aan de tweede broer die een verzoek heeft ingediend. Verzoeker meent dat het feit dat het CGVS dit niet heeft aangekaart tijdens het persoonlijk onderhoud en in de beslissing, neerkomt op het achterhouden van informatie die nochtans gunstig zou kunnen zijn. Hij wijst op artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn dat de eerbiediging van het beginsel van eenheid van het gezin voorschrijft, wat des te meer benadrukt wordt door het feit dat verzoeker verklaarde niemand in Griekenland te hebben. Indien verzoeker naar Griekenland zou moeten terugkeren, zou dit een schending vormen van verzoekers broers recht op eenheid van het gezin. Verzoeker verwijst hieromtrent nog naar rechtspraak van het EHRM en van de Raad.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de situatie van statushouders in Griekenland. Hij verwijst eerst naar uitspraken van de Nederlandse Raad van State, het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof, verschillende Duitse hogere administratieve rechtbanken en de Zwitserse Federale Administratieve Rechtbank, alsook rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat de grootst mogelijke voorzichtigheid moet worden gehanteerd in geval van terugkeer naar Griekenland en in het bijzonder in het geval van verzoeker die zich in een zeer kwetsbare situatie bevindt. Verzoeker wijst erop dat hij verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij het uitoefenen van zijn rechten en dat in de beslissing wordt erkend dat de situatie van statushouders in Griekenland zeer moeilijk is. Wat betreft de moeilijkheden inzake huisvesting verklaarde verzoeker dat hij nadat hij als vluchteling was erkend de opvang waar hij verbleef, moest verlaten hoewel hij nog geen verblijfsvergunning had gekregen. Het CGVS verwijst naar deze gebeurtenis maar geeft niet aan waarom dit problematisch is. Hij legde uit dat hij alleen een noodoplossing kon vinden met zes andere mensen om een kamer te huren in een huis met drie slaapkamers dat hij deelde met acht andere personen (NPO, p. 8). Verzoeker meent dat dit duidelijk het falen van het HELIOS-systeem illustreert, het enige bijstands- en integratieprogramma dat het vinden van een woning voor erkende vluchtelingen gemakkelijker maakt. Hij verwijst naar de cijfers over het HELIOS programma in het AIDA rapport (bewijsstuk 2) waaruit blijkt dat in 2023 slechts iets meer van de mensen die in het programma waren ingeschreven, huursubsidie kregen en dat dit wordt opgedreven door het deel van de mensen die tijdelijke bescherming genieten in het land ten gevolge van de oorlog in Oekraïne. De ondoeltreffendheid van het HELIOS programma was reeds aangetoond in een artikel van 2022 (bewijsstuk 4). Verzoeker wijst er vervolgens op dat volgens het AIDA rapport dit programma niet verlengd is na 30 juni 2024 en stelt dat dit bijzonder verontrustend is. Dit is volgens verzoeker des te meer het geval nu hij al had uitgelegd dat hem hulp van het programma was geweigerd omdat hij niet aan alle voorwaarden voldeed, met name omdat hij nog geen huisvesting had (bewijsstuk 2, p. 7). Deze constatering is nog steeds geldig, wat ook blijkt uit een artikel waarin melding wordt gemaakt van een toename van het aantal statushouders in Griekenland dat naar België komt (bewijsstuk 8).

Verzoeker stelt verder dat hij heeft uitgelegd dat hij geen toegang kreeg tot de diensten van een advocaat om zijn rechten op sociale zekerheid in het kader van het AMKA-systeem te doen gelden (NPO, p. 9) en dat ook het recente rapport van RSA en Pro Asyl melding maakt van moeilijkheden om toegang te krijgen tot rechtsbijstandsmechanismen (bewijsstuk 9, p. 6). Verder wijst hij erop dat de voorwaarde om een AMKA te krijgen is dat men op het grondgebied verblijft (AIDA, p. 275) en dat deze voorwaarde niet werd geacht vervuld te zijn om steun te ontvangen in het kader van het HELIOS-programma. Een andere reden voor weigering van een AMKA-nummer kan de te late toekenning van de verblijfsvergunning zijn, hoewel van verzoekers wordt verwacht dat zij hun aanvraag indienen binnen een maand na de beslissing tot erkenning. Dit illustreert eens te meer de ernstige nalatigheid van de Griekse autoriteiten volgens verzoeker en het feit dat hij verklaarde 50 tot 60 keer zich te hebben aangeboden om een AMKA-nummer te krijgen illustreert het gebrek aan informatie voor statushouders in Griekenland zoals opgemerkt door UNHCR (p. 276).

Verder wijst hij erop dat hij verklaarde dat hij enkel door de steun van zijn broer en de baantjes die hij in Griekenland wist te vinden in zijn dagelijks leven kon rondkomen en stelt dat dit niet normaal is. De talrijke overmakingen door zijn broer illustreren het belang van deze steun en bewijzen ook de sterke band tussen de twee broers. Verzoeker wijst er voorts op dat de laatste jaren veel verschillende artikelen en rapporten zijn verschenen waarin melding wordt gemaakt van racisme en geweld tegen vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland wat het idee dat verzoeker niet naar Griekenland kan worden teruggestuurd zonder artikel 3 van het EVRM te schenden, nog versterkt (bewijsstukken 23 tot 27) en verwijst in dit verband naar het feit dat ook beroepssporters in Griekenland niet van racisme gespaard blijven (bewijsstuk 28). Verzoeker wijst er nog op dat het CGVS het volste recht had om contact op te nemen met de Griekse autoriteiten om alle relevante documenten te verkrijgen teneinde vast te stellen of verzoeker inderdaad gedetineerd was en of, zoals hij beweert, discriminerende criteria konden worden gebruikt om deze detentie te verklaren. Verzoeker besluit uit dit alles dat zijn verzoek in België ten gronde moet gebeuren te meer hij aangeeft dat hij in zijn regio van herkomst angsten heeft waardoor zijn broer in België als vluchteling kon worden erkend.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op de formele motivering van het besluit. Hij wijst op de tegenstrijdigheid in de beslissing die zwijgt over de redenen om aan te nemen dat hij te kwader trouw heeft getracht documenten te vernietigen of zich ervan te ontdoen die konden gebruikt worden om zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen en ook stelt dat hij verschillende documenten heeft neergelegd die zowel zijn Palestijnse afkomst als zijn identiteit aantonen. Hij herhaalt dat de beslissing geen melding maakt van het feit dat zijn broer als vluchteling is erkend in België en dat het gebrek aan uitleg ter zake opnieuw vragen doet rijzen en doet vermoeden dat de motivering van de beslissing ontoereikend is. Verzoeker wijst er verder op dat de beslissing meermaals vermeldt dat de situatie in Griekenland zeer moeilijk is voor statushouders maar enkel opmerkt dat hij zich niet in een kwetsbare situatie bevindt en dat hij de bescherming van de Griekse autoriteiten kan invoeren en aangeeft dat de situatie waarin verzoeker zich in Griekenland bevond kort gezegd was gebaseerd op zijn keuzes en handelingen. Hij stelt dat de beslissing voorbij lijkt te gaan aan de talrijke vonnissen die zowel in België als in verschillende EU-lidstaten zijn uitgesproken en aan talrijke uitspraken van het EHRM. Verzoeker benadrukt ook het vreemde karakter van de beslissing omdat verzoeker verweten wordt dat hij geen verlenging van zijn verblijfsvergunning in Griekenland heeft aangevraagd, hoewel hij in februari 2024 daar als vluchteling is erkend zodat van hem niet kan verlangd worden dat hij reeds stappen in de richting zou hebben gezet. In die zin is de beslissing volgens verzoeker opnieuw gedeeltelijk irrelevant. Verzoeker wijst erop dat het vermoeden dat de Griekse autoriteiten het toepasselijke internationale en Europese recht naleven, weerlegbaar is en stelt dat de opmerkingen die de Raad heeft gemaakt in een arrest van 14 maart 2024 met betrekking tot Italië ook kunnen toegepast worden op de huidige situatie in Griekenland. Hij meent dat uit de algemene en stereotiepe opmerkingen van de commissaris-generaal niet kan worden opgemaakt hoe de situatie van verzoeker zorgvuldig en gedetailleerd is beoordeeld en meent dat een ernstige beoordelingsfout is gemaakt en dat de motivering van de beslissing ontoereikend is. Het is volgens verzoeker evenwel vaste rechtspraak dat de formele motiveringsplicht de adressant van de beslissing in staat moet stellen de gronden waarop het is gebaseerd te kennen zodat hij de beslissing kan aanvechten. De administratie is ertoe gehouden haar besluiten zorgvuldig voor te bereiden wat de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten. Verzoeker stelt dat redelijkwijze niet kan worden aangenomen dat hij zich in een situatie bevindt waarin hij de in de beslissing uiteengezette redenen kan begrijpen en stelt dat het besluit minstens nietig moet worden verklaard zodat zijn situatie opnieuw onderzocht kan worden, zelfs indien dit betekent dat hij voor een nieuw persoonlijk onderzoek wordt opgeroepen.

Verzoeker vraagt in hoofdzaak hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en subsidiair de nietigverklaring van de beslissing.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift

1. Kopie van het besluit van CGVS genomen op 22.07.2024;
2. Greek Council for Refugees. AIDA Country report Greece. 2024 (internetlink);
3. Organisation suisse d'aide aux réfugiés. Aucune perspective en Grèce pour les personnes au bénéfice d'un statut de protection. 2023 (internetlink) ;
4. J. Hadoulis, 18.02.2022. « Grèce : les réfugiés privés de logement et de vives malgré l'asile » in La Libre (internetlink);
5. Refugee.info. Types de logements, 2024 (internetlink);
6. M. MacGregor. 30.12.2022. « Grèce : fin imminente d'un programme de logement pour les plus vulnérables » in Infomigrants (internetlink);
7. Helios. HELIOS - Soutien à l'intégration en Grèce pour les bénéficiaires de la protection internationale et de la protection temporaire : Manuel des règlements du projet. 2023 (internetlink) ;
8. C. BOITIAUX. 13.03.2024. « 'De plus en plus de cas', ces réfugiés statutaires de Grèce qui demandent l'asile en Belgique » in Infomigrants (internetlink);
9. RSA en Stiftung Pro Asyl. Beneficiaries of international protection in Greece, 2024 (internetlink);
10. Kopie van het bewijs van overschrijving van 14.06.2024;
11. Kopie van het bewijs van overschrijving van 04.06.2024;

12. Kopie van het bewijs van overschrijving van 27.05.2024;
13. Kopie van het bewijs van overschrijving van 21.05.2024;
14. Kopie van het bewijs van overschrijving van 11.05.2024;
15. Kopie van het bewijs van overschrijving van 30.04.2024;
16. Kopie van het bewijs van overschrijving van 24.04.2024;
17. Kopie van het bewijs van overschrijving van 19.04.2024;
18. Kopie van het bewijs van overschrijving van 16.04.2024 (1);
19. Kopie van het bewijs van overschrijving van 16.04.2024 (2);
20. Kopie van het bewijs van overschrijving van 08.04.2024;
21. Kopie van het bewijs van overschrijving van 01.03.2024;
22. Kopie van het bewijs van overschrijving van 22.02.2024;
23. Amnesty International. Grèce - rapport annuel 2023. 2024 (internetlink);
24. Human Rights Watch. Events of 2023 - Greece. 2024 (internetlink);
25. ECRI, Rapport de l'ECRI sur la Grèce (sixième cycle de monitoring), 2022 (internetlink);
26. ECRI. Grèce : La commission anti racisme se félicite de l'adoption de plans d'actions nationaux, mais se dit préoccupée par les inégalités et le racisme dans les activités de police. 2022 (internetlink);
27. AFP. 21.05.2022. « Grèce: agression "raciste" contre des migrants mineurs, selon une ONG » in VOAAfrique (internetlink);
28. N. Le Gardien. 24.10.2022. « « C'est atroce de vivre cela » dénonce Cédric Yambéré (internetlink).

3. Beoordeling

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde overschrijding van de in artikel 57/6/1, § 1, lid 3 gestelde termijn en het misbruik van de versnelde procedure, wijst de Raad op het volgende.

De bestreden beslissing verwijst naar de artikelen 57/6, § 2 en artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet en vermeldt hierover het volgende: *"Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet machtigt mij de huidige beslissing te nemen tijdens uw vasthouding aan de grens."*

Artikel 57/6 § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien :

1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;

2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;

3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen;

4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is."

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven van Zaventem werd aangehouden en dat voor verzoeker een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats aan de grens overeenkomstig artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet werd genomen. Ter terechtzitting wordt bevestigd dat verzoeker nog steeds in het gesloten centrum verblijft. Er werd bijgevolg terecht toepassing gemaakt van artikel 57/6 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j). Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°. Indien niet binnen de vier weken, na het verzoek om internationale bescherming, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.”

Verzoeker bood zich aan de grenscontrole op de luchthaven aan en werd de toegang tot het grondgebied geweigerd omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de commissaris-generaal krachtens artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet bevoegd het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

(...)

De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk is omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. De bestreden beslissing betreft dus niet de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j), maar de ontvankelijkheid van het verzoek.

Zoals terecht opgemerkt door verzoeker verwijst de bestreden beslissing ten onrechte naar het feit dat verzoeker waarschijnlijk te kwader trouw een identiteits- of reisdocument dat zijn identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen heeft vernietigd of zich ervan heeft ontdaan. Verzoeker legde immers kopieën neer van zijn Palestijnse paspoort en identiteitskaart. Verzoeker verklaarde weliswaar het origineel van zijn Griekse verblijfsdocument en reisdocument te hebben weggegooid (NPO, p. 10-11) maar legde wel kopieën hiervan voor. Evenwel dient te worden vastgesteld dat deze verwijzing in de bestreden beslissing een overtollig motief betreft aangezien de commissaris-generaal op basis van de vaststelling dat verzoeker zich in een welbepaalde plaats aan de grens bevindt bij voorrang dient te beslissen en zij op grond van het feit dat verzoeker heeft getracht het grondgebied binnen te komen zonder te voldoen aan de in de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden bevoegd is om de aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. Enkel waar de commissaris-generaal een beslissing over de grond van het verzoek neemt, dient zij te specificeren welke van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zij van toepassing acht. Verzoekers betoog dat *in casu* misbruik wordt gemaakt van de versnelde procedure en dat een versnelde procedure op basis van het feit dat verzoeker te kwader trouw documenten waarmee zijn identiteit of nationaliteit kon worden vastgesteld niet gerechtvaardigd was, is bijgevolg niet dienstig. Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog aangaande het niet respecteren van de in artikel 57/6/1, § 1, lid 3 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen, nu deze bepaling *in casu* niet van toepassing is.

3.3. De bestreden beslissing wordt genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) (HvJ 16 juli 2020, C517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16, §§73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en *in casu* verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, moet in deze worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

3.4. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker de vluchtelingenstatus verleend in Griekenland en werd hij vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning, ADET genaamd, geldig tot 27 februari 2027 en van een Grieks reisdocument uitgereikt op 10 mei 2024 en geldig tot 9 mei 2029 (AD CGVS, landeninformatie, stukken 2 en 3, foto van Griekse verblijfskaart en van Grieks reisdocument). Er zijn geen indicaties dat verzoeker thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou genieten. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of opgeheven, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

3.5. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op de moeilijke situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland. Hij stelt dat hij nadat hij als vluchteling was erkend de opvangplaats waar hij verbleef moest verlaten en geen bijstand kon krijgen van het huisvestingsprogramma HELIOS en dat hij niet in staat was om een AMKA te verkrijgen, wat noodzakelijk is om toegang te hebben tot gezondheidszorg en dat hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn in België als vluchteling erkende broer. Hij verwijst ook naar het feit dat vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland slachtoffer zijn van racisme en geweld en meent dat een terugkeer naar Griekenland zou neerkomen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De vraag die zich thans stelt is of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

Wat dit onderzoek betreft, wordt onderstreept dat“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan

ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”(HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

In deze stand van zaken ligt, naast de rapporten waarnaar verzoeker verwijst (punt 4.4) ook de volgende landeninformatie voor, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en waarbij telkens de respectievelijke weblinks worden vermeld:

- AIDA/ECRE, Country Report: Greece - Update 2023, gepubliceerd op 10 juli 2024;
- Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd in juni 2022;
- RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd in maart 2024;
- UNHCR, Greece, Living in Greece, Access to Healthcare, Update 2023.

De Raad stelt vast dat in de verschillende rapporten de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de door de partijen verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijken vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigden ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen (rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 5). Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET in principe worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven.

Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

Volgens het RSA/PRO ASYL rapport worden nog steeds afzonderlijke ADET-beslissingen genomen die op dezelfde dag als de beslissing tot verlening van internationale bescherming worden betekend (RSA/PRO ASYL, p. 6).

Meerdere bronnen geven aan dat de begunstigden van een internationale beschermingsstatus zich in Griekenland in een nog meer precarie situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor begunstigden zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos

te worden: *“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”* (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 32).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestingsproblematiek betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van begunstigden van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 22-23).

Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was november 2023 tot juni 2024. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigden om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigden, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigden in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen. Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigden van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigden die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigden die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten.

Begunstigden van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de

werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Een steunprogramma is volgens de Griekse regering voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, dat is gestart in 2022 voor een periode van 3 jaar en dat sub-projecten bevat in acht sectoren en onder meer opleiding van personen die tot de doelgroep behoren, taalcursussen en job-begeleiding omvat. Het programma richt zich niet alleen op statushouders maar ook op andere legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Evenwel is geen informatie beschikbaar over de uitvoering van dit programma (Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 271). Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat niet alle begunstigden van een internationale beschermingsstatus toegang hebben tot sociale rechten en sociale uitkeringen (Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 273-275). In de praktijk zijn de moeilijkheden bij de toegang tot deze rechten te wijten aan bureaucratische barrières, waarbij geen rekening wordt gehouden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten, zoals documenten met betrekking tot de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's, voor te leggen of zelfs aan de weigering van ambtenaren om hen de voorziene uitkeringen te verstrekken, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling waarin het Griekse recht en het Unierecht voorzien.

De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag om toekenning van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigden, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigden van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt eraan herinnerd dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids-nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

De Raad herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden

verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigten de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden ontczegd.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Begunstigten die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als begunstigten. Bovendien lopen personen met een internationale beschermingsstatus na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden ("Country Report: Greece. Update 2022" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 244-245. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid. Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor begunstigten die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor begunstigten die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als begunstigten in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, hoewel ze soms een in het Grieks geschreven nota ontvangen waarin hen wordt gevraagd om zich te richten tot de asieldienst wanneer ze geen documenten hebben. Bovendien beschikken de gemeentelijke integratiecentra (KEM), die begunstigten informatie en advies geven over de toegang tot documenten en bepaalde sociale rechten, in de regio Attica niet over voldoende tolkendiensten. Zij zijn dus enkel toegankelijk voor wie Grieks, Engels, Urdu of Farsi spreekt.

Bovendien stelt de Raad, na lezing van de informatie waarover hij beschikt, vast dat in afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel soms een attest wordt afgegeven dat zes maanden geldig is. Ondanks dit attest ondervinden begunstigten van een internationale beschermingsstatus nog steeds obstakels bij de toegang tot diensten zoals de sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt omdat verschillende overheidsdiensten terughoudend zijn om dit attest te aanvaarden voor de toegang tot hun diensten. Dit attest zou ook begunstigten die wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning minder rechten geven dan andere migranten, of zelfs geen toegang tot deze rechten ("Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 245).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat de aanvragen om verlenging sinds 2017 per e-mail bij de asielautoriteiten kunnen worden ingediend en dat de aanvaarding hiervan ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht ("Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 244-245).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen begunstigten van internationale bescherming die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Zodra de aanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager, alvorens ze de aanvraag kunnen registreren in de databank voor verblijfsvergunningen. Gezien het aantal aanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, lijkt het erop dat

deze fase van de procedure enkele maanden, en in sommige gevallen meer dan een jaar, kan duren. Tijdens deze periode ondervinden begunstigden dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precare situatie terechtkomen. Als begunstigden een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun nieuwe verblijfstitel. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de begunstigde zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De begunstigde moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan. In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een begunstigde van internationale bescherming die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Verschillende instellingen, waaronder de Ombudsman, de nationale Commissie voor de Mensenrechten, de Europese Commissie, het Asielagentschap van de Europese Unie en de autoriteiten van andere lidstaten, hebben al hun bezorgdheid geuit over de administratieve moeilijkheden waarmee begunstigden van een internationale beschermingsstatus bij hun terugkeer naar Griekenland worden geconfronteerd en over de impact ervan op hun levensomstandigheden (rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 14). Toch blijven er langdurige vertragingen bestaan bij de behandeling van deze dossiers, met rechtstreekse gevolgen voor de situatie van wie uit andere lidstaten wordt gerepatriëerd.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ten slotte dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een begunstigde van een internationale beschermingsstatus die nog niet in het bezit is gesteld van een ADET of wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Ten slotte blijkt uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt dat de Europese Commissie in januari 2023 een inbreukprocedure tegen Griekenland is opgestart wegens de onjuiste omzetting van de richtlijn 2011/95/EU (rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 4).

Uit deze informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij begunstigden de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Dit is het geval voor de verblijfsuitkering (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland vereist is), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die met name een onderzoek door een accreditatiecentrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft).

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigden van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023

gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigden binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precare situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Wat zijn individuele situatie betreft, blijkt uit het administratief dossier, zoals reeds aangehaald, dat verzoeker nog in het bezit is van een (foto van een) geldige Griekse verblijfsvergunning en een Grieks reisdocument (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2 en 3)). Zijn verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 27 februari 2027. Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022, p. 11). Daarnaast brengt verzoeker geen specifieke elementen aan waaruit in zijn hoofde een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Uit het voorgaande blijkt dat de geldigheidsduur van verzoekers ADET en Griekse reisdocument nog niet verstreken is. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zijn Griekse verblijfskaart en Grieks reisdocument in het vliegtuig heeft weggegooid (NPO, p. 10). Voor zover hij niet langer over de originele documenten zou beschikken, bevindt verzoeker zich niet in de situatie van een statushouder in Griekenland wiens verblijfsvergunning en reisdocument verstreken zijn. Nog daargelaten dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de eventuele moeilijkheden die voor hem zouden kunnen voortvloeien uit het feit dat hij niet langer over het originele Griekse verblijfs- en reisdocument beschikt, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om een duplicaat van deze documenten te verkrijgen. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om een verlenging van zijn verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen, stelt de Raad in navolging van verzoeker vast dat daar uiteraard geen reden toe was aangezien zijn verblijfsvergunning nog geldig was. *In casu* kan deze overweging evenwel als een overtollig motief worden beschouwd. Uit hetgeen hierna besproken wordt volgt immers dat in de bestreden beslissing op grond van de overige motieven terecht besloten wordt dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

In zoverre verzoeker verklaart dat hij 50 tot 60 keer een aanvraag deed voor een AMKA en het voor hem uiterst moeilijk of bijna onmogelijk was om toegang te krijgen tot gezondheidszorg, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen melding maakt van medische problemen die hij voor zijn vertrek uit Griekenland zou hebben gehad of die hij momenteel zou hebben. Waar hij ter terechtzitting uiteenzet dat hij

zowel in Kos als in Athene zich binnen 15 dagen nadat hij de ADET had verkregen, aanbood om een AMKA te krijgen en hem werd verteld dat het systeem geblokkeerd was, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat een AMKA noodzakelijk is om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt en volgens de AMKA verordening die in werking trad in december 2023 is een geldige verblijfsvergunning met toegang tot de arbeidsmarkt een noodzakelijke voorwaarde voor het verkrijgen van een AMKA. Het provisionele verzekerings-en gezondheidszorgnummer dat asielzoekers hebben moet binnen een maand na het afleveren van een ADET worden omgezet in een AMKA. Dergelijke omzetting gebeurt niet automatisch, maar vereist dat de betrokkene zich persoonlijk aanbiedt bij een KEP. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat problemen met de AMKA gerelateerd zijn aan het niet (langer) beschikken over een geldige ADET. De AMKA wordt immers automatisch gedeactiveerd wanneer het legaal verblijf in Griekenland wordt onderbroken en de langdurige vertragingen bij het vernieuwen van de ADET voor statushouders kunnen belangrijke repercussies hebben voor de toegang van de betrokkenen tot gezondheidszorg en tewerkstelling (RSA/PRO ASYL, maart 2024, p. 20).

Er werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker zich niet in een dergelijke situatie bevindt, nu uit zijn documenten blijkt dat zijn ADET nog geldig is tot februari 2027 en hierboven reeds werd vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn die verzoeker, indien hij daadwerkelijk zoals hij beweert zijn Griekse documenten heeft weggegooid in het vliegtuig, zouden verhinderen om een duplicaat hiervan te verkrijgen. Bovendien beschikt verzoeker in elk geval nog steeds over foto's van beide documenten, zodat hij in elk geval deze kan voorleggen bij de aanvraag tot het verkrijgen van een ADET-duplicaat of een AMKA. Zo niet kan uitgesloten worden dat technische problemen tijdelijk de omzetting van het provisionele verzekerings-en gezondheidszorgnummer verhinderde, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het voor statushouders onmogelijk zou zijn om een AMKA te verkrijgen na het verstrijken van de voorziene termijn van 30 dagen na aflevering van de ADET.

Verder blijkt verzoeker na de uitreiking van zijn ADET er in geslaagd te zijn om een woning te vinden en een aantal dagen te werken. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat uit het geheel van de elementen in uw administratief dossier blijkt dat ondanks de slechte levensomstandigheden in Griekenland die u aanhaalt, u er daar uiteindelijk wel in slaagde onderdak te vinden in een huurwoning samen met enkele anderen. U ondernam in Griekenland geen pogingen om de taal te leren, maar was wel degelijk in staat er werk te vinden. U werd daarnaast financieel gesteund door uw broer, hetgeen erop wijst dat u kunt rekenen op uw netwerk. Bovendien is het vreemd dat uw broer u wel meermaals zou hebben kunnen ondersteunen wat betreft uw huur en reiskosten en dan niet in staat zou zijn geweest het bedrag te verschaffen dat u nodig had om een advocaat te raadplegen om uw AMKA in orde te brengen (CGVS p.7-9, 16). U geeft daarenboven aan gezond te zijn en nooit nood te hebben gehad aan specifieke medicatie (CGVS p.10). Ondanks het feit dat u beweert dat uw asielprocedure vertraging opliep doordat u zich diende te bekommeren over de begrafenis van uw vriend, ontving u reeds een tiental dagen na uw aankomst een positieve beslissing en enkele weken later uw verblijfskaart (ADET).”* Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ter weerleggen. Hij beperkt zich immers tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij in zijn levensonderhoud voorzag dankzij de *“baantjes”* die hij in Griekenland wist te vinden en *“de overmakingen van zijn broer”*. Met zijn betoog toont verzoeker, wiens ADET nog geldig is tot 27 februari 2027, niet aan dat hij niet voldoende zelfredzaam zou zijn om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland in geval van terugkeer naar deze lidstaat te doen gelden en een AMKA te bekomen. Uit zijn verklaringen en de door hem aan het verzoekschrift toegevoegde kopieën van geldoverschrijvingen blijkt bovendien dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland als statushouder financiële ondersteuning heeft gekregen van zijn broer die in België verblijft en dat deze ook zijn vliegticket naar België heeft betaald. Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Griekenland, niet langer op de steun van zijn broer zou kunnen rekenen indien nodig om de periode in afwachting van een antwoord op een hernieuwde AMKA-aanvraag te overbruggen.

Zoals reeds aangehaald blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat toegang tot huisvesting voor statushouders in Griekenland problematisch kan zijn en dat het HELIOS programma slechts ten dele tegemoet komt aan de bestaande behoeften inzake huisvesting. Dit neemt evenwel niet weg dat *in casu* verzoeker samen met anderen huisvesting heeft gevonden voor zijn vertrek uit Griekenland, dat hij financiële ondersteuning genoot van zijn broer en dat hij verder evenmin doet blijken van enige specifieke kwetsbaarheid waaruit kan blijken dat hij onvoldoende zelfredzaam zou zijn om huisvesting te vinden en zijn rechten in dit verband te doen gelden, waar nodig door beroep te doen op bestaande hulpprogramma's of organisaties die statushouders bijstaan. Waar verzoeker nog het HELIOS programma bekritiseert omdat het vereist dat een huurcontract wordt voorgelegd, kan de Raad slechts vaststellen dat dit een voorwaarde is gesteld door dit ondersteuningsprogramma, dat in wezen voorziet in een huursubsidie. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het HELIOS programma werd verlengd tot juni 2024, maar ligt geen informatie voor met betrekking tot verdere verlenging na deze datum, zodat hieruit evenmin kan besloten

worden dat het programma niet verder verlengd wordt of dat dergelijke verlenging niet zou worden voorzien, zoals het verzoekschrift lijkt te suggereren.

Voorts dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat de handelswijze van verzoeker erop wijst dat hij geenszins van plan was om in Griekenland te trachten zijn leven en toekomst uit te bouwen. Verzoeker verliet immers Griekenland minder dan vier maanden nadat hij er internationale bescherming verkreeg en besloot van zodra hij zijn Griekse reisdocument verkreeg om naar België te reizen (NPO, p. 7, 9, 15). Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden, terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont.

Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Verzoeker toont ook niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker verwijst naar rapporten en artikels waarin melding wordt gemaakt van racisme en geweld tegen vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland. Hieruit kan blijken dat vluchtelingen, asielzoekers en migranten in Griekenland kunnen geconfronteerd worden met racisme, geweld en discriminatie. Hoe betreurenswaardig ook, kan de Raad evenwel slechts vaststellen dat verzoeker met zijn algemeen betoog niet aantoont dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie of dat de drempel van zwaarwegendheid zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie bereikt wordt. Racisme en geweld tegen en discriminatie van vluchtelingen en migranten is helaas een fenomeen dat in alle EU lidstaten voorkomt. Verzoeker toont niet aan dat hij als statushouder, indien hij hiermee geconfronteerd wordt, zich niet zou kunnen wenden tot de Griekse autoriteiten om hiertegen bescherming te krijgen. Verzoeker stelt verder zelf dat de door hem aangebrachte informatie, waaruit ook blijkt dat ook beroepssporters racistisch bejegend worden in Griekenland, evenzeer een fenomeen waar ook andere EU lidstaten helaas al te vertrouwd mee zijn, niet kan aantonen dat verzoeker op discriminerende gronden zou zijn aangehouden door de politie in Griekenland. Door louter te suggereren dat door het klimaat in Griekenland die mogelijkheid bestaat, toont verzoeker geenszins aan dat zijn aanhouding een gevolg is van discriminerende behandeling. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aan dat de rechter onmiddellijk doorhad dat zijn aanhouding berustte op een misverstand en dat hij werd vrijgelaten. Verder blijkt uit zijn verklaringen ook dat verzoeker daarbij beroep kon doen op een advocaat die door de Griekse staat betaald werd (NPO, p. 14). Verzoeker maakt nergens gewag van racistische motieven wat zijn aanhouding betreft. In zoverre verzoeker stelt mishandeld te zijn geweest door de politie kan de Raad slechts vaststellen dat hij hierbij geen enkele verdere toelichting geeft en evenmin aantoont dat hij geen verdere stappen zou kunnen ondernemen tegen diegenen die hem zouden mishandeld in geval van terugkeer naar Griekenland. Verzoeker maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat hij in het verleden op discriminatoire wijze aangehouden werd of dat hij omwille van het racisme en geweld in de Griekse samenleving in geval van terugkeer in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar verzoeker nog verwijst in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de Nederlandse Raad van State, het Oostenrijks Grondwettelijk Hof, Hogere Administratieve Rechtbanken en de Zwitserse Federale Administratieve Rechtbank dient erop gewezen te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze uitspraken kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

Gelet op het geheel van voorgaande brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.

3.6. Verzoeker voert ook aan dat de omstandigheid dat zijn broer als vluchteling is erkend in België reden is om het huidig beschermingsverzoek ten gronde in België te onderzoeken en beroept zich daarbij op artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn en de eerbiediging van de eenheid van het gezin. In zoverre verzoeker betoogt dat zijn eventuele terugkeer naar Griekenland het recht van verzoekers broer om de eenheid van diens gezin geëerbiedigd te zien, kan worden volstaan met de vaststelling dat het huidige beroep de ten aanzien van verzoeker genomen beslissing waarbij zijn beschermingsverzoek niet-ontvankelijk is verklaard tot voorwerp heeft en niet het recht op gezinsleven van diens broer. Verder is *in casu* niet betwist dat verzoeker reeds internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland en werd hierboven vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, in geval van terugkeer naar deze lidstaat zou blootgesteld worden aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De omstandigheid dat verzoekers broer als vluchteling werd erkend in België doet hieraan geen afbreuk en houdt geenszins een verplichting in voor de commissaris-generaal om het beschermingsverzoek van verzoeker, bij gebrek aan een dergelijk risico, ten gronde te onderzoeken. De commissaris-generaal kan in het kader van een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat zich beperken tot het onderzoek of dit verzoek niet-ontvankelijk kan verklaard worden overeenkomstig artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hem geen vragen zijn gesteld over de erkenning in België van zijn broer tijdens het persoonlijk onderhoud is *in casu* niet dienstig. Verzoeker toont niet aan hoe vragen hierover relevant zouden kunnen zijn bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek van verzoeker, die zelf reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat. In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan de broer van een persoon die reeds in België erkend werd, herinnert de Raad er opnieuw aan dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat hij evenmin aantoonst dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het geciteerde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“De door u voorgelegde **documenten**, met name de kopieën van uw Palestijns paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, uw rijbewijs, uw UNWRA familierecord, uw certificaat van het secundair onderwijs, uw kapperscertificaat en uw UX/UI designer certificaat, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten hebben immers slechts betrekking op uw situatie in Gaza. U geniet echter reeds internationale bescherming in Griekenland ten opzichte van hetgeen u in Gaza vreest. [De door u neergelegde kopie van de Belgische verblijfskaart en reisdocument van uw broer M. M. S. A. (CG [..]; O.V. [...]) tonen enkel diens verblijfsstatus in België aan, maar zeggen niets over uw nood aan Internationale bescherming.”* Verzoeker laat deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier ongemoeid en deze worden door de Raad overgenomen.

3.7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Waar verzoeker nog betoogt dat de bestreden beslissing een vreemd karakter heeft nu deze verzoeker verwijt geen verlenging van zijn verblijfsvergunning te hebben gevraagd in Griekenland terwijl deze verblijfsvergunning nog geldig is, heeft de Raad hierboven reeds vastgesteld dat het *in casu* geen determinerend motief betreft en de overige motieven voldoende draagkrachtig zijn.

4. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal, door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde bepalingen en beginselen blijkt evenmin.

6. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. HEIRBAUT

K. POLLET